

tosítani anyagi jólétét. Bizonyosra is vehetni, hogy a takarékoság utján szerzett vagyon sokkal szilárdabb alapon nyugszik, mint az a vagyon, melyet a szerencse hozott össze, mert annak megőrzésénél éppen azon megbecsülhetetlen erkölcsi erő működik közre, mint megszerzésekor, míg emennél a véletlen szeszélye érvényesül fötényező gyanúját és ez vajmi ingatag támasz.

Misem jellemzi korunk ez irányban mutatkozó felfogásának javulását, mint az a körülmény, hogy az állam, miután a takarékoság eszméjének szolgáló intézményt: a postatakarékpénztárt felállította, most nemsokára rá a lottó eltörlésének eszméjével foglalkozik. Mindkét intézmény a szegényebb lakosság emberi céljainak kiván első sorban szolgálni. A lottónál csekélyebb összegű betétek is levén eszközölhetők, ezzel mód nyújtatik a szűkebb anyagi viszonyok közt élő egyéneknek, hogy szerencsét próbáljan; siet is élni az alkalommal abban a reményben, hogy aránylag kis áldozat mellett nagy nyereségre tesz szert. A szerencse azonban — tapasztalás szerint — ritkán út be; és a csekély összegek többször beaknva csakhamar nagyra nőnek, nagyobbra, mint a mennyit az illető anyagi helyzete megbir. A szerencsétlen játékos soha sem kapja vissza többé betétjeit, melyet esetleg keserves nélkülözések árán szerzett meg. — A postatakarékpénztár szintén alkalmat ad, hogy pénzcséjéit a szegényebb ember elhelyezhesse, s ha nem is nyújt oly csillogó kilátásokat, mint a lottó szerencsekereke, a helyét megnyugvással töltheti el a betétét, hogy fillére az állam garantiája folytán semmiféle körülmények közt veszendőbe nem mennek, — sőt kamatoznak részére és idővel, kellő kitartás és következetes takarékoskodás mellett, tekintélyes tőkéve erősödhetnek, mely tulajdonosának a megőrítésként, vagy az öregség napjainak gondtalan létét biztosítani van hivatva.

Számolva a most kifejtett szempontokkal, Olaszország, a hol a lutrizás rendkívüli mérvet öltött, — 1880-ban egy idevágó nevezetes törvényt hozott. Kimondta ugyanis abban, hogy ezertul az ezer lírát meg nem haladó lutriyeremények a nyertő kivánságára postatakarékpénztári betétkönyvecske alakjában szolgáltatassanak ki. A pénzügyminiszter érdekében indokolta ez intézkedést: „a törvényjavaslattal — ugymond — „kiserletet akarunk tenni arra nevez, hogy a játékok közelebb hozzuk az erkölcsöz, hogy eszköz zvé tegyük egy jóléti intézménynek, melynek a lottó képezte és képezi egyik legfőbb akadályát. Ki tagadhatná, hogy nem fog siker nyilvánulni már abban is, ha egyszer — tán először — megismertetjük a játékosok a postatakarékpénztári betétkönyvecskevel. A takarékosagat csak az első lépés jár fardattal. Ezen a legbuzgóbb játékos hallott legkevésbébb a postatakarékpénztárról. Ha majd a lottó nyereségek kamatosztól együtt postatakarékpénztári betétkönyvecske alakjában adatnak ki neki, tán meg fog villanni agyában az a gondolat, hogy üdvét nem a játék, hanem a gazdaságos életmód hivatott megalapítani.“

Nálunk, szerencsére, a lutri játék szenvedélye kevésbé van kifejlöve mint Olaszországban, viszont azonban az sem állítható, hogy a takarékosági érzék már oly mérték-

ben meg volna néptünkben, hogy annak fejlesztése — még mesterséges eszközökkel is — nem képezne élénken érzett szükségletet. — A postatakarékpénztár egész szervezeténél és a betetőinek nyújtott számos kedvezményeknél fogva különösen alkalmas a takarékosági eszme népszerűsítésére és általánosítására és azért nevezése ezen ama körök, a melyeket hivatásuk az ifjúsággal és a nép alsóbb rétegeivel hoz szoros összeköttetésbe, míg mivelhetnek hasznosabb és hazafiasabb dolgok, mint mikor az említett állami intézet minél szélesebb körű igénybevetését mozdítják elő.

Törvényszék.

(Végh Gyula rendőr alkaptány ügye.)

Érdekes ügyet tárgyalt le a helybeli kir. törvényszék bünyefítő osztálya tegnapi előtti.

Rendőrségünk egyik tisztviselője Végh Gyula II. ker. rendőr kapitányt út a vádlottak székén, kit dr. Kocsár Gábor helybeli ügyvéd nem kevesebbel vádolt: mint okirat meghamisítással és hivatali hatalommal való visszaéléssel.

Alább közöljük főbb vonalaiban a tárgya lást s most csak azt jegyezzük meg, hogy bizony sok tanulságot lehet abból levonni.

Először is azt, hogy az idegesség csak ugyan kezd veszedelmes betegséggé lenni még a hivatalos szobákban is, talán e helyen még jobban megterem a baccillus, mint más helyen.

A rendőrség közegei például nagyon idegesek. Budapestben úgy mint Debreczenben s ez az idegesség van csak a hivatalos szobában hű társuk, de magokkal viszik a törvényszék termeibe, ha a vádlottak székebe kerülnek.

Végh Gyula pedig oda is vitte, — a melynek hatása alatt gyakran tett és szól úgy hogy a külömben iránta kellő mértékben előzékeny élők is nem a leggyöngédobben róvta meg.

Másodszor megtanulható volt, hogy mint lehet egy ügyet a lassu menetű eljárás miatt a homály fátyolába takarai.

Ime ez az ügy 1885 november havában született s a tanuk már akarva sem emlékeznek vissza a lényeges részletekre, a mi külömben nem is csuda, mert egyik másik tanu nagyon is gyöngye emlékező tehetségről tanuskodott.

Meglehetett tanulni harmadszor, hogy a városi rendőrség alantas közeg-e nagyon csekély önállósággal bírnak stb.

De mellozva mindent, áttérünk a tárgyalásra, mely iránt kevés érdekeltég mutakozott, a mit talán az okozott, hogy a törvényszéki szoba ajtaján kifüggesztett és lapunkban is közölt tárgyalási sorrendben az utolsó helyen volt e bűnyű tárgyalása felemlítve s senki sem gondolta, hogy a hét első napján tárgyalassék a legutóbb megnevezett bűnyű. A 19-es magunk is leírás hibának gondoltuk 29 helyett.

A lefolyás következő volt:
A törvényszék így alakult meg: elnök: Ujhelyi András, bírák: Mocsi József és Konrád Sámuel, jegyző: Budaházy Zoltán, vádló: dr. Kuszka Miklós.
Panaszos dr. Kocsár Gábor ügyvéd, a kinek nem lett megengedve, hogy a soron-

pón belől foglaljon helyet s így a közönség részére fentartott részen foglalt helyet, onnan beszélgetve és kérdezve a vádlottat és tanukat, a mi persze elég feltűrt volt azoknak, a kik nem tudták az ügyet.
Dr. Kocsár okirat meghamisítással vádolja Végh Gyula alkaptányt.

Burger Illésné megunt a férjével házas életet, összeköltött Debreczenbe jött. A férj utána jött s jelentést tett a II. ker. kap. hivatalnál, hogy neje sok ruhát s 1200 frtot is elhozott tőle.

Végh Gy. megidézte Burgernét, kihallgatta a feleket s azt rendelte, hogy a ruhák felhozandók a rendőrségre, panaszos férjét keresetével a polgári törvényszékhez utasítja, az asszonynak pedig köteleseggé tette, hogy 15 nap alatt elmenjen Debreczenből.

Burgerné — állítólag — mind ebben megnyugodott s delután mégis dr. Kocsár Gábor kereste fel, hogy a rá nézve sérelmes ítélet miatt orvoslást keressen. Dr. Kocsár meg is jelent d. u. a féllal s Végh Gy. megkezdte a deléltői tárgyalásról a jegyzőkönyvet felvévén, melyet azzal végzett be, hogy a felek belenyugodtak az ítéletbe. Dr. Kocsár erre kijelente, hogy az nem áll, mert védenéze Burgerné nem nyugodott bele az ítéletbe s ő fellebbezett, s most is fellebbez.

Erre oly szóváltás kezdődött, mely csak ideges emberek közt keletkezhetik s Végh Gy. elragadtatva nemcsak kiutasította dr. Kocsárt, de miután jogainak védelméhez ragaszkodott, úgy szintén védenéze jogainak védelmezéséhez — csöngetett s megjelent Váradi Pál szolgálatot tevő rendőrt az ajtóban, mire Kocsár kalapját véve azon kijelentéssel távozott, hogy elmegy ő maga is.

Ezután a felek is távoztak. Végh Gy. és több tanu azt állítja, hogy Burgerné megazután visszatért s belenyugodott az ítéletbe.

A panaszos dr. Kocsár erősen hangsúlyozza, hogy Végh Gyula meghamisította a jegyzőkönyvet, mert nem vette bele a fellebbezést s ezért helyezte a kuria vád alá Véghet, megtoldva a hivatalos hatalommal való visszaéles büntetével is.

A tanuk nem emlékeztek már jól semmire.

Maga a főtanu volt Burgerné, jelenleg Csajkos Bertalané; ő sem tud tisztán és világosan visszaemlékezni mindenre, a mi nem is csuda, mert négy év nagy idő. De határozotlan emlékszik arra, hogy ő nem nyugodott bele a deléltői szóbeli tárgyalásba, mert akkor nem fogadott volna ügyvédet s tagadja, hogy a delután tárgyalás után eltávozza, még egyszer visszatért volna.

Nagy Ferenc volt ügyvéd, jelenleg bankigazgató, valamint Szabó Antal ügyvéd, mint tanuk nem vallanak semmi különösét. Feleikkel jelen voltak a másik szobában s akkor léptek be, midőn a szóváltás erősödött, a midől annyit hallottak, hogy dr. Kocsár a jegyzőkönyv meghamisítását emlegette is Végh kapitány kiutasítá.

Kaderász Gábor, Niházy Dániel a kapitányi hivatal polgári biztosai nem tudnak semmit. A mellékszobában voltak s egyebet a zajnál nem hallottak (bár vékony ajtó választja el a két szobát) Niházy D. úgy gondolja, hogy Burgerné delután 5 óra után is

visszajött, de hát ők dolgoztak, aztán bizony már nem is emlékeznek.
Harangi Bálint fogalmazó szintén csak zajt hallott. A jegyzőkönyv felvételét nem tudja mikor történt.

Váradi Pál rendőr belebakalázott a vádlottak szobájába, mi sok derűtségre s a bíróság részéről sok talpraesett megjegyzés okozója lett, úgy, hogy Végh Gyula maga sem igen óhajtott közözei tanuvallomásra valami nagyobb súlyt fektetni.

A két Boldizsár szabómester sem tudott semmi különöst, s kivált Boldizsár Sándor igen tréfi hangulatot idézett elő.

Mintthogy Végh Gyula a tanuk, főképp Szabó Antal vallomása alatt igen élénk taglejtéssel fejezte ki megelégedését, az élők által figyelmeztetve lett; de okot adott fel-tűnő önértékes magyarázatával is arra, hogy az élők igénybe vegye figyelmeztetési jogát, melyet különben dr. Kocsárral szemközt is bőségesen gyakorolt, mi tekintve dr. Kocsárnak a vádlott alantas közegének mint tanuknak tett nyilatkozataiból származó idegességét, nem is csodálható.

Felolvasatott Végh Gyula erkölcsi bizonyítványja, mely teljesen jól hangzik s bizvasztatott a Végh Gyula által sez ügyre vonatkozólag készített s a polgármesterhez benyújtott emlékirata, melyben beismeri, hogy már deléltől is hozott ez ügyben határozatot s melyben a maga szempontjából világosítja meg a dolgot.

Delután a vád és védbeszédok mondatk el.

Dr. Kuszka Miklós kir. alügyész — kiben a mint látjuk igen képzett munka ért kaptnuk — hosszú beszédben mérlegelve az ügy állását, kijelenti, hogy a vádat elejti, mert az okmány hamisítás nincs a megesegetett tanuk által bebizonyítva.

Végh Gyula maga védte magát sok szenvedéllyel, sok ingerültséggel, személyeskedéssel és kevés — tapintattal, mit az bizonyít, hogy az élők többször kénytelen volt őt felbe szakítani és figyelmeztetni, hogy a dologra térjen és ne személyeskedjék.

Dr. Kocsár G. a panaszos nem szólt egyebet, mint hogy kijelenté, hogy azon a helyen, melyre ő utasítva lehet (a korlátok kívül) nem szóhat, mert nem tartja e helyet illetékesnek, éppen e miatt semmiségi panaszt jelent be.

Az ítélet Végh Gyulára kedvező lett. A törvényszék felmentette őt. Dr. Kocsár fellebbezett.

Ime ez a tárgyalás fő vonásaiban. Végh alkaptányt tehát az első fordulán a kuriai vád alá helyezése daczára, — csatát nyert.

Nyer-e a felsőbb bíróságnál, még persze titok.

De egy tanulságot ő is és mindeu rendőrségi tisztviselő merithet az ügyből, azt, hogy higgadt és idegeskedés nélküli modor megmenti a rendőrtisztviselőt az ily kellemetlen meghurczolatástól.

Iskolánk „Ertosító“-írói.

Sz. kir. Debreczen városát a kalvinista Rómát, nem méltatlanul emlegetik mint kalvinista Athént is; mert hiszen a vidéken alig van város, mely annyi és annyi fele tanítéze-

már száma, nem is válogatta már őket, elfogadta azt, a ki elébe akadt. Kínozta azt, a ki elébe akadt. Kínozta az akarát és a legkülönbözőbb szeszélyt, s midőn kimertült, vagy ellett, visszatért férjéhez. — S ezek idilli napok voltak, melyek boldoggá tették a szegény férjert.

— Ugy-e megmondtam, hogy meg fog gyógyulni!

— Uti terveket szót, falura akart menni, hogy kivigye nejét a rossz városi levegőből, mely idegeit úgy megzavarta.

— Nizzába fogunk menni!

— Nem Genova mellé egy elhagyott helyre, — mondá az asszony férjéhez simulva, — Igen, igen Genova mellé!

János nem tudta megmagyarázni ezt a gyors változást.

— A természet titka!

Egyik szobából a másikba ment utána, rakesogott, ép úgy mint mikor nászujokra indultak.

János mikor látta csinos házi ruhájában s széke háját, mely mint arany eső omlott vállára, arczáról valami kimondhatatlan edes, magasztos szűziesség sugárzott, ha egésznek kékszemeit a bánat látványozta be ényéből ki volt forgatva. Nyaka körülveve ruhája csipkeitől, arany hajától, királyi-női, isteni volt. Mohón csókolta s már meg akarta harapni de vissza riadt, félve, hogy fájni fog neki s elrebbentti a bűnőletet, pedig nem akart megvárni tőle soha.

Azok a csendes napok a melyeket ott-hon töltöttek, készülődve reggeltől estig hozsuzneteket tartva a kényelmes karos székben, vagy az ablakoknál, melyek a Principe Umberto utra nyitnak, úgy maradtak az emlékeben mint az álom, midőn a mámor elmulik, fájdalom, így vendölte meg atyja. Az öreg ur nem hagyta békében:

— Egy intelligens ember, a ki hivatásában valóságos művész, hogy törheti zugolódás nélkül, hogy egy nyomorult sáros csizmával gázoljon rajta, ki úgy fut aljas szenvedélye után, mint az esderek a tócsába alig-alig fékezve a társadalom költeményeit?

De mit tehetett ő erről? Az az asszony már egészen uralkodott rajta. Erezte egész lényében, mindenhatót! tehetett-e ő erről?

És midőn észrevette, hogy emberére talált, a ki megtudta gátolni szédületes futásában, s ha az új szerető uralta mint egy zsarnok s engedelmességre mint egy darab mintázó viaszt a mester ujjá melegével: szegény ember! ő örült ennek az új esznek, mint egy végtelen jónak. S halás volt az iránt a kis összezsótt ferde orru szörny iránt, kinek fejé kopasz volt mint egy tók, s a ki ruttságát nem volt képes elpalástolni öltözéke minden keresettségével — halás volt a szünetért, melyet neje szilaj életében előidézett. Szegény férj egész ideig jutott!

Virginia boldog volt ez alatt az uralom alatt, melyet ez a szőrey gyakorolt felette, a ki pedig igen kevés tiszteletet viseltetett iránta, egészen biztosnak érezte magát helyzetében S ha fezetődzött, hogy elhagyja, még sirt is a mit pedig ritkán tett. Ha ez az ember azt mondta volna neki, hogy csókolja meg a cipőjét, leborult volna s megteszi, annyira égett a szenvedélytől.

Neki élt egyedül. Férjével szemben, ha nagy ritkán találkozott vele a szemtelenségig hunnyászkodó volt mint egy szolgáló.

Minden tudományát elővette, hogy szavaiba bájít, természetbe ingerlő öntson, hogy szeretőjét lebilincselhesse, ajka mint izzó parázs égetett a hova ért.

Néhány nap óta férje iránt szokatlanul udvarias és figyelmes volt. Kétszer-háromszor felkereste dolgozó szobájában, midőn maga volt a sok rajz, irón, vonalzó, körző, ecset tus közt. Megállt s nezegette gyönyörű, nagy aranykeretű arczképét, mely valóságos mestermű volt.

Mindkétszer czétalanul lépett be, s midőn férje kérdezte mire volna szüksége: ő az asztalok körül forgolódva, valami felvilágosítást kértett a rajzokból s kiment.

— Akarsz valamit? — kérde János a küszöbön kisérvé.

— Nem, csak azt akartam látni magad vagy-e?

De ott hagyta a szobában azt az illatot, a mely a nőket kisérni szokta, s a mely oly reszegett, hogy megzavarja a fejet s nem engedi, hogy tovább dolgozzunk.

Három nap mulva elhatározva ment be, éppen akkor, midőn férje egy fontos ügyben távozni akart.

— Hallod! mondá, megfogva kezét s bűvös szemével szemébe nézett; nem fogod ugy-e megtagadni?

A férj testét szibbadas járta át egész a csontokig, úgy, hogy a legközelebbi székbe kellett ülnie, s intett fejével, hogy nem haragszik, s várta mit fog beszélni. Ledlt neje is az ő terdeire.

— Hallod, — folytató — azt tehetsz velem, a mit akarsz, nem okozok többé a legkisebb keserűséget... Bolond voltam... Ugy-e megbocsátasz? .. a ki oly jó vagy? ... De 3000 frankra van szükségem, mulhatatlanul, 2 óra mulva... Nem fogod ugy-e megtagadni? Tudod a szabó, a szállítók, a váltók.

S csakugyan nem tagadta meg. — Gondolatokba merülve nézett, mivel tudta, hogy oly rövid idő alatt nem teljesitheti kérését egészen. De ha most elszalasztja az alkalmat, a mely nejét karjaiba vezette, ki tudja, vissza kapja-e még egyszer?

Ez a gondolat kínozta. Virginia ülve maradt s felszémlel, félig elfojtott lélegzettel nézte mit csinál férje. Az a szoba egyik sarkában levő butor főkjában keresetével, s sárga és vörös bankjegyekkel látta visszatérni, a melyeket számolt. Mondani akart valamit, de ő befogta száját s elkezdte simogatni. Zsebébe tömte a bankjegyeket s szemében a meglegedés tündökölt, s ajkai reszkettek a kivított győzelemtől.

Az uton, ha észbe jutott a 3000 franc nem is akart rá gondolni.

— Hisz az első eset a mikor pénzti kér! És hogy kérte? Ki tudja? ... Nem, nem annyira nem rossz! Talán ha ő jobban tudta volna vezetni? — S most a javulás szimptomai biztosak.

Fejét felemelve kitágult tüsszölve szivta a

népkert babér, czedrus, olaj fától bebalzsamozott levegőt.

— Mily boldog lennék, ha azt a 3000 francot itt vagy ott megkaphatnám s kezeibe tehetném!

De mivel tudta, hol kapja meg a hiányzó összeget, nyugodt volt.

Oh, azok a ragyogó kék szemek, azok a harmatos bitor ajkak, az a gazdag fonatokban lehulló szőke haj napot támasztottak lelkében, mely sokkal jobban tündökölt, mint az, a mely arany sugaraival behintette a körülte elterülő tájat. Valaai szebben dalolt ő benne, mint a rigó és fülemle, a melyek a vadgesztenyefákon a ragyogó nap sugaraiban furdtek.

Sietett, s mégis késlekedett.

Várjanak! Hisz én is élvezni akarom ezt a mai örömet, mely akkor jött, mikor nem is vártam.

A „Veneczia Corson“ megállott a kirkatok előtt, nézte a lenyomatokat, az arany halacszkákat ahogy viczkádoznak kis tavukban egy hentes kirakatkában, bámulta a futkosó nepet, a kocsikát, az omnibuszokat, az egész zür-zavar nem volt képes felülmúlni az ő benne uralkodót.

Gyors léptekkel haladt fel lakásába, markába tartva a meg hiányzó 1500 francot melyet egy barátjától kért kölcsön. Férj hangot hallva megállott, majd lábujgyeigen az előszobából egy más ajtó felé ment, hogy megkerülje neje szobáját jobban hallgathozhassék.

Majd szét szakadt a szive, midőn a kulcslyukon benézve neje szeretőjét, egy enormis orru majmot, meglátta, a mint zsebébe dugott kezekkel jár felsalá a szobában, s az asszony folyton kiséri szemével, beszél neki, ez néha morog egyet s olyan mozdulatokat tesz, mint a ki nem hiszi a mit beszélnek neki s egészen úgy viselkedik mint egy zsarnok, ki egy pillantásra, egyszóra nem érdemesíti rabszolgáját.

Szemei kitágultak, füle égett.

(Vége köv.)

tet tudjon magának rószunk, mely iskolák t rőlag a saját erejéből cslétere és diszére va

Iskoláinknak nem közeli vidéken, sőt egév van, ép azért nem fogu végezni, ha ezen is ügyeiről kiadott „Er ismertetjük néhány me melyeket bizonyára a Lassuk tehát egy

Az a nagy jelentő korunk a nevelést rész bennünket, hogy ha ne méltányolásból elsőben egyházi Valics Antalné isk oztályáról“ D o c z y mult tanévről kiadta s s t” ismertessük mely felügyeletet gyakorló sz nyomba: követ a műkö felsorolása; az utóbb s tanerő van alkalmazva, egy énekantóné, tisztán tanereje van 2 férfi és nit egy főiskolai tanár (Lajos) van aztán zongor nyelv mesternő és tánc

Az intézetnek volt közl 160 magyar anya helybeli és 16 vidéki vallású 73, a mi egy kis nagy kalvinista városban ányiskola csak ez az e aligha nem akadna több ezen intézetnek, ha a foglalkás helyeket. Ha jelentkezett volna több, nagyon sajnálatos, mert lényaink magas és tök mondjuk teljes kiképzés kellő igyekezet. Különb osztályban nagy a más v 50, az ev. ref. vallásnak s például a VII. osztály csak 14 az ev. ref. vallás s izraelita) hitfelekezeti osztályban 10 ev. ref. es vendék volt. — Az I. os 6 az ev. ref. vallás, a m pedig 7.

Ezen adatokat pedig hogy nyilvánvaló legyen a ref. egyház milyen van szolgálatokat tesz léányne De felemlítjük már ref. egyház iskolája ép saját vállalkásnak kötelek tektől is, mint a más v frtot fizetnek ugyan vall letó októnak), mi, tekin bebi ev. ref. főgymnasiun dolog, valóban elismerést vallásuktól.

Tandij s egyéb cziz 163 növendéktől 5086 f venni s miután nincs kimm melyik növendék tandijn volna s nincs is kintütel lenne, azt kell hiondunk fontosságú s valóban csakis oly szűkék jártath kik az elég magas tandij fizethetik, a mi pedig e ha 3—4 ilyen iskolába je 800—1200 frt jövedelem

Hogy a növendékek kellő sikert eredményeztetben semmi kimutatást biztosra vehető a kitta erőktől éveken keresztül és sikeres működéséről, latosan, de elég tájékozott tananyagból.

Nincs is ez — t. i. ellen semmi felszólalni van pár kérdést teszünk mag az gáncsolásnak vagy ká sésnek.

Egyik kérdésünk az jár-e nehézséggel a helyb osztályát elvégzett növén zette való átépítésénél az esetleg neméltul semmit nem tanulhattak az illet akadályozza-e az, az V. i met nyelv tanításában va hogy oly növendékek is vet már 4 évig tanulatot kik e tekintetben semmi nem sajátítottak el?

Másik kérdésünk az csekély-e a VIII. osztályt 2 óra a teljes magyar nemzet pragm. történetén hiszen ha pl. a VI. osztá is nagy részletességgel ta egyetemes történelemnek lekt rájuk szorosan vé akkor talán a hazai irod tenelem is megérdemelne 2—2 órát. — Magyar nó nemzetének történelmét részletleiben is és nem cs pedig heti két órában mül menni valóban csak

Nagy megelégedéss osztály sikeres haladását, elismerést fejezünk ki a réa elért eredmények irá

